

EDITORIAL

40 anys de PSC

Els dies 15 i 16 de juliol de 1978, en el decurs del Congrés de la Unitat Socialista, es fundava el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). S'unificaven el Partit Socialista de Catalunya (Congrés), la Federació Socialista Catalana (PSOE) i el Partit Socialista de Catalunya (Reagrupament). Naixia un gran partit, que representava amplis sectors de la societat.

Des dels inicis de la democràcia, el PSC ha estat el responsable de la gran transformació de pobles, viles i ciutats grises, heretades del franquisme, ineficients i antiquades. De la mà de les i els socialistes catalans van transformar-se en municipis i pobles moderns, tal com avui els coneixem.

Avui dia, el PSC manté l'essència del seu naixement, ser útil a la societat i a la ciutadania, combatent les crisis econòmiques i les polítiques dogmàtiques de l'austeritat, creant ocupació i defensant l'Estat social.

El socialisme té una amplíssima tradició de govern i ha governat a tot arreu i per a tothom, amb una clara vocació local, demostrant que és possible transformar la nostra societat des dels ajuntaments, a peu de carrer. Les alcaldesses i els alcaldes socialistes han estat capaços de posar en marxa polítiques per fer front al principal problema de la ciutadania, la crisi econòmica i les seves conseqüències socials.

En els darrers anys, des dels ajuntaments socialistes han fet front al repte d'evitar que la crisi, les retallades del govern espanyol i el govern català, i les conseqüències socials que se'n deriven, destruïssin tot el progrés social que amb tants esforços havíem assolit. Amb iniciatives que han ajudat a consolidar un incipient model d'Estat de

Benestar conreat pels governs progressistes de les últimes dècades. El PSC ha proposat solucions als problemes que han anat apareixent, davant uns governs catalans i espanyols que han aprofitat la gestió de la crisi com una oportunitat per impulsar la seva ideologia i el seu model econòmic i social.

El Partit dels Socialistes de Catalunya d'avui és l'evolució d'un model de fer política que ha vertebrat i donat resposta a les necessitats dels treballadors i les treballadores i les classes populars. Avui el PSC és un partit sobirà, autònom respecte del PSOE, amb un protocol d'unitat que estableix la seva participació en els seus òrgans federals: Executiva, Comitè Federal i Congrés.

Les banderes del socialisme sempre han estat les mateixes al llarg de la seva història: la lluita per la igualtat, l'ocupació i la justícia social. En aquest número especial de l'Endavant! recollim a grans trets quina ha estat l'evolució del socialisme català des dels seus orígens, coincidint amb l'inici del moviment obrer a Catalunya, i destacant en lletres d'or els grans avenços en sanitat, educació i benestar social, de la mà d'un Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) fundat ara fa 40 anys, que va tenir a en Joan Reventós, qui avui dona nom a la seva nova seu, el seu primer secretari.

Actualment la situació de Catalunya i del PSC és molt diferent a la del nostre passat recent. La societat catalana ha canviat i també la manera de fer política. El que no ha canviat, després de 40 anys, és la raó de ser del Partit dels Socialistes de Catalunya: la seva vocació de servei públic i de ser útils a les persones i a la societat.

Per molts anys Socialistes i... Endavant! **E**

PSC

40 ANIVERSARI

CRONOLOGIA

1835. Incendi de la fàbrica Bonaplata i altres. Per primer cop van ser reconegudes les Societats Obreres com a representació de la classe treballadora.

1827. Primer conflicte col·lectiu modern a la indústria cotonera catalana. Els obrers es queixen de la pràctica patronal d'allargar les peces tèxtils o reduir els jornals. Desemboquen en la primer vaga obrera a Catalunya.

La revolució de 1848. "La primavera dels pobles" segueix essent el moviment revolucionari més ampli que ha conegut Europa.

1855. Vaga general. El 21 de maig una Reial Ordre sobre "llibertat de contractació" va liquidar les conquestes que els treballadors i treballadores havien assolit després de la vaga que acompanyà el conflicte de les selfactines de 1854. El 2 de juliol va començar la vaga, a Barcelona, Badalona, Igualada i altres indrets. Es considera la primera vaga general del país.

1869. Es fundà a Barcelona la **Federació de les Tres Classes de Vapor**, organització sindical de teixidors, filadors i jornalers d'empreses tèxtils, fundadors dels primers nuclis d'UGT i PSOE a Catalunya.

1870. Del 19 al 25 de juny es va celebrar a Barcelona el **primer congrés obrer de tota Espanya**. Allà es va fundar la Federació Regional Espanyola de l'Associació Internacional de Treballadors (FRE-AIT).

1888. Fundació de l'UGT a Barcelona. L'11 d'agost es van acreditar les delegacions de les diferents societats obreres que participaren al Congrés, que es desenvolupà fins al 15 d'agost al Teatre Jovellanos. Entre els dirigents obrers presents, Josep Borrell i Pablo Iglesias.

1888. Primer Congrés del PSOE, a Barcelona. L'any 1872 un grup d'expulsats de la FRE-AIT varen fundar la Nova Federació Madrilenya, que més tard van convertir en la Nova Federació Espanyola, germen del Partit Democràtic Socialista Obrer Espanyol, fundat el 2 de maig de 1879 a Madrid (més endavant, PSOE). Aprofitant el Congrés Obrer de 1888 a Barcelona, del que naixeria la UGT, del 23 al 25 d'agost es va celebrar el primer congrés del PSOE, encapçalat pel tipògraf Pablo Iglesias.

1895, a Mataró, elegit el **primer regidor socialista a Catalunya**, Joan Rocafort.

1910. Durant el segon congrés de la Solidaritat Obrera es van imposar les tesis anarcosindicalistes i es va decidir crear una nova organització sindical d'àmbit estatal. El 30 d'octubre va néixer la **Confederació Nacional del Treball** en un congrés a Barcelona.

1923. Un grup de socialistes catalans s'escindiren de la Federació Catalana del PSOE, encapçalats per Rafel Campalans, Joan Comorera, Manuel Serra i Moret, Josep Comaposada i Gabriel Alomar. Creen la **Unió Socialista de Catalunya**.

1936. 18 de juliol. Després d'un intent de cop d'estat contra la Segona República, esclatà la **guerra civil** espanyola, que provocà milers de morts i l'exili de milers de republicans. La victòria del bàndol nacional amb Francisco Franco al capdamunt sumí Espanya en la **llarga nit dels 40 anys de franquisme**. El 23 de juliol, pocs dies després de l'inici de la Guerra Civil, al Bar del Pi de Barcelona, es va fundar el **PSUC** de la fusió de la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Comunista de Catalunya, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del PSOE.

El moviment veïnal no s'entén sense els fenòmens urbans que van acompanyar la progressiva arribada de persones a Catalunya des d'altres indrets d'Espanya, amb especial intensitat als anys 60. Molts militants i quadres socialistes es van forjar en aquest moviment. Moltes vocalies de dones de les AAVV van desenvolupar una important tasca feminista en els barris obrers.

El Front Obrer de Catalunya. Entre els seus impulsors hi trobem Isidre Molas, Rodolf Guerra, Josep M. Picó, Antoni Jutglar, José Ignacio Urenda, Alfonso Comín, José Antonio González Casanova o Pasqual Maragall. El **1962** sorgeix en l'àmbit universitari el **Moviment febrer-62**. Les seccions de l'MSC (Raimon Obiols) i del FOC (Pasqual Maragall), estableixen unitat d'acció.

1964. 20 de novembre. La **Comissió Obrera Nacional de Catalunya** es va fundar a la parròquia de Sant Medir (Barcelona).

El Moviment Socialista de Catalunya va contribuir, juntament amb elements de la Federació Catalana del PSOE, a la reconstrucció de la UGT. El **1968** es va dividir en dos corrents diferenciats ideològicament. Un dels corrents d'opinió, dirigit per Joan Reventós i Carner, cap visible de l'MSC a l'interior, va acabar desembocant en la creació de **Convergència Socialista de Catalunya** i, més tard, en el Partit Socialista de Catalunya-Congrés, d'ideologia marxista. D'altra banda, el corrent encapçalat per Josep Pallach i Carolà, dirigit de l'MSC a l'exterior, de caràcter socialdemòcrata, va desembocar en el **Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya**, que el 1976 adoptà el nom de Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament.

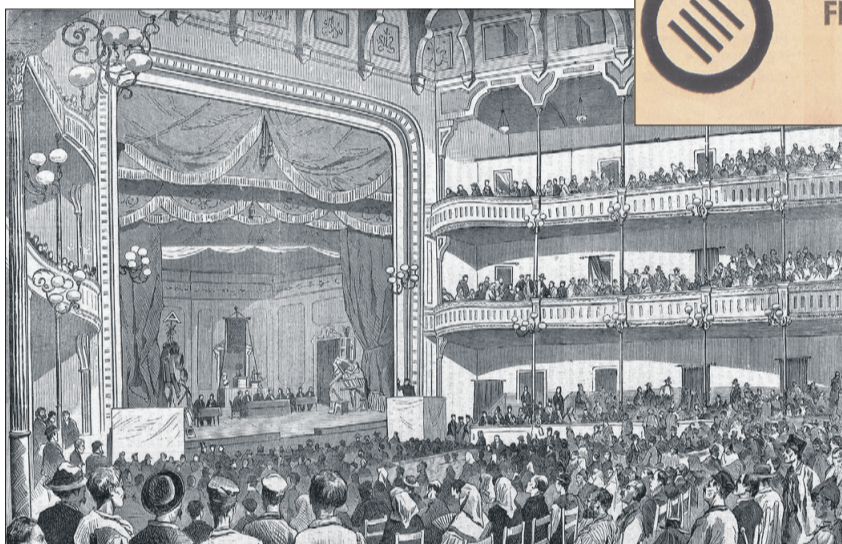
Els orígens del socialisme català

El socialisme català neix del moviment obrer a Catalunya. Al segle XVIII la revolució industrial europea s'obre pas i Catalunya dobla gairebé el seu número d'habitants, acollint 1.200.000 habitants. Era el naixement d'una classe treballadora que protagonitzava la vida econòmica, social i política dels segles XIX i XX.

Societats obreres, vagues, revolucions, republicans federals, sindicats, congressos, partits, moviments veïnals i feministes, d'alliberament sexual i d'igualtat... el socialisme català evoluciona i creix durant el segle XX de la mà d'aquest moviment i en aquest context. Impulsant les primeres conquestes democràtiques, el moviment obrer, que s'havia anat reorganitzant amb força des de la dècada dels anys 60, va intensificar la seva activitat. Als anys 70 Catalunya va viure una època intensa de vagues com les llargues vagues de Laforsa (1975-1976) i de Motor Ibérica (1976); la vaga de Bultaco (1976); la vaga general d'àmbit estatal del 12 de novembre de 1976... que posen de manifest el grau de conflictivitat al món del treball, que expressava mitjançant aquestes, reivindicacions que no només tenien a veure amb condicions salarials o laborals, sinó també amb el context polític i social de l'època.

Cartell del MSC

Grup de fundadors de la UGT a Barcelona, 1888

Imatge a la premsa del Primer Congrés Obrer, celebrat a Barcelona el 1870

Pablo Iglesias, fundador del PSOE

La unió fa la força

El 22 de juny de 1976, pocs mesos després de la mort del dictador Franco, va tenir lloc al Palau Blaugrana el primer míting socialista des del final de la Guerra Civil. Va ser el primer míting democràtic autoritzat a Espanya. Es coneix com el Míting de la Llibertat. Va aplegar 8.000 persones. Hi van intervenir onze oradors: Josep Andreu i Abelló, Anna Balletbó, Maria Aurèlia Capmany, Alexandre Cirici Pellicer, Juanjo Ferreiro, Dolors Torrent, Elías López Blanco, Jordi Llimona, Joan Reventós; Josep Vidal (Pep Jai) i Joan Colominas. Havia estat organitzat per Convergència Socialista de Catalunya, com a punt de sortida del procés constituent del PSC-Congrés. El 31 d'octubre i l'1 de novembre de 1976 es va celebrar, en règim d'il·legalitat tolerada, el Congrés Constituent del PSC-Congrés. I a principis de 1977 es comença a treballar una comissió d'enllaç entre el PSC-Congrés i la FSC del PSOE, que facilitarà els Pactes d'Abril i la formació de la candidatura "Socialistes de Catalunya", germen de la culminació del procés d'unitat amb la formació del PSC l'any 1978. El PSC-Congrés va comptar amb destacats dirigents com en Joan Reventós i Raimon Obiols, entre d'altres.

Pel que fa al grup de militants socialistes provinents del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, format l'any 1974, va formar al maig de 1976 el PSC-Reagrupament, d'orientació socialdemòcrata. El V Congrés del PSC-Reagrupament, celebrat els dies 4, 5, 11 i 12 de febrer de 1978, va aprovar unes bases d'unitat socialista en termes molts coincidents amb les formulades pel PSC-Congrés i la FSC del PSOE als Pactes d'Abril de 1977. Finalment, al març de 1978, i encapçalat per Josep Verde, el PSC-Reagrupament sol·licità al PSC-Congrés i a la FSC del PSOE la seva incorporació al procés d'unitat, que va ser aprovada pels òrgans corresponents d'ambdues organitzacions durant el mes d'abril de 1978. PSC-Reagrupament es convertia en una altra de les tres organitzacions fundadores del PSC.

Cartell del Míting de la Llibertat, 1976

De la seva banda, la Federació Socialista Catalana del PSOE va ser la de més llarga tradició de les tres organitzacions fusionades en el PSC. La participació de quasi totes les agrupacions de la Federació Catalana del PSOE en la formació del PSUC, com la integració de la USC en aquest, va suposar la desaparició temporal de la presència organitzada del socialisme a Catalunya durant els anys de la Guerra Civil, davant l'hegemonia comunista dins el PSUC. L'any 1976 l'assemblea de la Federació Socialista Catalana del PSOE va donar un mandat a la seva comissió executiva per tal que formés un Comitè d'Enllaç amb altres organitzacions socialistes catalanes. I el XXVIII Congrés Federal del PSOE va demanar a totes les seves organitzacions impulsar la unitat socialista al seu àmbit. La Federació Catalana del PSOE va participar del procés d'unitat socialista a Catalunya dirigida per Josep Maria Triginer.

El moviment LGTBI. Des de 1970 militants pels drets LGTBI catalans, inicien contactes informals amb altres nuclis arreu de l'Estat. Aquell mateix any creen l'Agrupación Homófila para la Igualdad Sexual (AGHOIS), que el 1972 serà el **Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH)**. Després de la mort del dictador, es va fundar el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC).

El juliol de 1974 surt a la llum el document **Per la unitat dels socialistes de Catalunya**, que convoca a la participació en el procés de Convergència Socialista de Catalunya, cap a la construcció d'un partit de tots els socialistes. Convergència Socialista de Catalunya es creà el 1974 mitjançant la confluència de diversos partits i tendències d'esquerra, amb especial protagonisme del sector més a l'esquerra del Moviment Socialista de Catalunya (MSC) i del seu destacat dirigent, Joan Reventós i Carner.

L'abril de 1977 la Federació Socialista Catalana del PSOE i el PSC-Congrés van subscriure un protocol per regular la **candidatura unitària** que finalment es va anomenar **Socialistes de Catalunya**. El document afirmava que "El PSC, la FSC (PSOE) i socialistes independents acorden realitzar la unitat socialista a Catalunya mitjançant un procés que culminarà en la constitució d'un únic Partit Socialista de Catalunya, resultat de la unió dels socialistes de Catalunya. Aquest Partit, configurarà l'organització política del socialisme a Catalunya i la seva articulació amb el PSOE en la perspectiva de la unitat de tots els socialistes de l'Estat". El 29 de setembre **el president Tarradellas retorna a Catalunya i restableix provisionalment la Generalitat de Catalunya**. Entre 1977 i 1980 Tarradellas presideix un govern de concentració del que formen part els socialistes Joan Reventós, Narcís Serra, Joan Codina, Josep M. Triginer i Lluís Armet.

Cartells de les tres formacions socialistes catalanes: PSC-Congrés, PSC-Reagrupament i Federació Catalana del PSOE

Tres imatges del míting de la candidatura Socialistes de Catalunya a la Monumental de Barcelona. Eleccions Generals 1977

Cartell electoral de la candidatura Socialistes de Catalunya. Eleccions Generals 1977

CRONOLOGIA

1978. El 15 i 16 de juliol es va celebrar, al Palau de Congressos de Barcelona, el **congrés fundacional del PSC**, sota el lema "Unitat socialista, força del poble". Dissolució de la FSC del PSOE, el PSC-Congrés i el PSC-Reagrupament, i fundació del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). Primer secretari: Joan Reventós. 6 de desembre: **Referèndum Constitucional**. A Catalunya la participació és del 67% i el 91% són vots afirmatius.

1979. Ja vigent la nova Constitució, l'1 de març es van celebrar **eleccions generals**. La UCD va renovar la seva condició de primera força, tot i que sense assolir la majoria absoluta, amb 168 escons i el 34,84% dels vots. El PSOE és la segona força, amb el 30,40% dels vots i 121 escons. A Catalunya, encapçalat per Joan Reventós, **el PSC és primera força, amb 876.918 vots (el 29,67%) i 17 escons**. El 30 de març es constitueix la **Fundació Rafael Campalans**. Les **primeres eleccions municipals** democràtiques d'ençà de la Segona República es van celebrar el **3 d'abril de 1979**. A Catalunya, el PSC, amb el lema genèric "Entra amb nosaltres a l'Ajuntament", presentava 214 llistes i impulsava 50 agrupacions d'electors, i va esdevenir **primera força municipal amb el 26,86% del vot**. Obté 712.288 vots i 1.023 regidors, i guanya a 91 alcaldies. El PSC va obtenir l'alcaldia de les quatre capitals de província i de moltes de les principals viles i ciutats de Catalunya.

1980. Restaurada la Generalitat i aprovada tant la Constitució com l'Estatut d'Autonomia, el 20 de març de es van celebrar **les primeres eleccions al Parlament d'ençà de la Segona República**. El PSC, encapçalat per en Joan Reventós, obté 608.689 vots i 32 escons. Jordi Pujol guanya les eleccions amb 43 escons i és investit president per Centristes de Catalunya-UCD i ERC. 4-6 de juliol, **2on Congrés del PSC**, nova direcció encapçalada per Joan Reventós, en la qual no participa l'anomenat sector obrerista.

1981. El **23 de febrer** Té lloc un intent de cop d'Estat per part d'alguns comandaments de l'Exèrcit. El Congrés dels Diputats acorda **iniciar els tràmits per a l'adhesió d'Espanya a l'OTAN** amb el vot en contra del PSOE.

1982. 29-31 maig. **3r Congrés del PSC**. El PSC va ser el primer partit de l'Estat espanyol en incloure una **quota de representació de dones**. Primer secretari: Joan Reventós. 28 octubre. **Eleccions generals**. El PSC guanya les eleccions a Catalunya i obté 1.575.260 vots i 28 diputats, encapçalats per en Raimon Obiols. **Victòria del PSOE per majoria absoluta a Espanya amb 202 diputats**. 3 de desembre, **Constitució del primer Govern socialista** presidit per Felipe González, amb Narcís Serra com a ministre de Defensa i Ernest Lluch com a ministre de Sanitat.

1983. 18 abril: el Parlament de Catalunya aprova la **Llei de Normalització Lingüística** amb el suport del PSC. La destacada participació dels diputats socialistes Marta Mata i José González va evitar la creació de la doble xarxa escolar que pretenia el Govern de CiU. 10 de juliol **Congrés extraordinari del PSC**. President: Joan Reventós. Primer secretari: Raimon Obiols. Joan Reventós és nomenat Ambaixador d'Espanya a París.

1984. 3-5 de novembre. **4t Congrés del PSC**. President: Joan Reventós. Primer secretari: Raimon Obiols.

1986. 1 gener: **Espanya ingressa a la Comunitat Econòmica Europea**. El 22 d'abril, amb Ernest Lluch com a ministre de Sanitat, s'aprova la Llei general de Sanitat que garanteix la **sanitat universal, pública, gratuïta i de qualitat**.

1987. 10 juny. **Eleccions municipals**. El PSC presenta 367 llistes, obté **1.135.321 vots** (primer partit català) i 1.703 regidors, i guanya a 141 alcaldies. **Eleccions europees**. El PSC guanya a Catalunya i obté **1.117.564 vots i 3 eurodiputats** (Joan Colom, Xavier Rubert i Josep Verde). El PSOE guanya a Espanya amb 28 diputats. 11-13 desembre. **5è Congrés del PSC**. La nova executiva inclou per primera vegada la **Secretaria de la Dona**. President: Joan Reventós. Primer secretari: Raimon Obiols.

1988. 26 de novembre. El socialista català Ricard Torrell es elegit **secretari general de la IUSY** (Unió Internacional de la Joventut Socialista).

1990. 3 de maig: El militant del PSC **Josep Maria Álvarez és elegit secretari general d'UGT de Catalunya**. 10 de setembre: GRAPO fa esclatar una **bomba a la seu central del PSC** al carrer Nicaragua de Barcelona 12-14 octubre. **6è Congrés del PSC**. President: Joan Reventós. Primer secretari: Raimon Obiols.

1991. 13 març. Nou Govern d'en Felipe González, tres catalans en són nomenats ministres: Narcís Serra, Josep Borrell i Jordi Solé tura.

1992. 7 febrer, signatura del **Tractat de Maastricht** pel qual es crea la Unió Europea. 15 març. 25 de juliol, inauguració dels **Jocs Olímpics de Barcelona**.

1994. 4-6 febrer **7è Congrés del PSC**. Es crea el Comitè d'Acció Política format pel president (Joan Reventós), el primer secretari (Raimon Obiols) i quatre secretaris nacionals (Josep Borrell, Pasqual Maragall, Josep M. Sala i Narcís Serra).

1995. 24 setembre: el PSC obre per primera vegada el seu lloc web a **Internet**. 6-7 de març, **2on Congrés del Partit dels Socialistes Europeus a Barcelona**. En Raimon Obiols és elegit vicepresident. 17 de novembre, **Eleccions al Parlament de Catalunya**. En **Joan Reventós és nomenat president del Parlament de Catalunya**.

1996. 11-13 octubre. **8è Congrés del PSC**. Aprova per primera vegada un **Codi Ètic** que defineix el comportament i els valors del PSC i tots els seus càrrecs orgànics i institucionals. El PSC és el primer partit en constituir un grup de defensa dels drets del col·lectiu LGTBI, amb la creació de la sectorial Llibertat Sexual. Per últim, es crea el **Consell de les Dones Socialistes**, actualment anomenat Consell del Feminisme Socialista President: Raimon Obiols. Primer secretari: Narcís Serra.

1998. 24 d'abril. **Eleccions primàries del PSOE**. El candidat català Josep Borrell és elegit candidat socialista a la Presidència del Govern amb el 54,8% dels vots.

1999. 17 octubre. **El PSC guanya en vots les Eleccions al Parlament de Catalunya**. Encapçalat per en Pasqual Maragall, obté 1.183.299 vots i 50 escons (més dos d'Iniciativa-Verds a les circumscripcions de Girona i Tarragona). Pujol obté quatre escons més i serà investit president de la Generalitat amb el suport del PP. 4-6 de novembre, Dolors Renau és elegida **presidenta de la Internacional Socialista de Dones** en el seu 15è Congrés.

Fundació del PSC

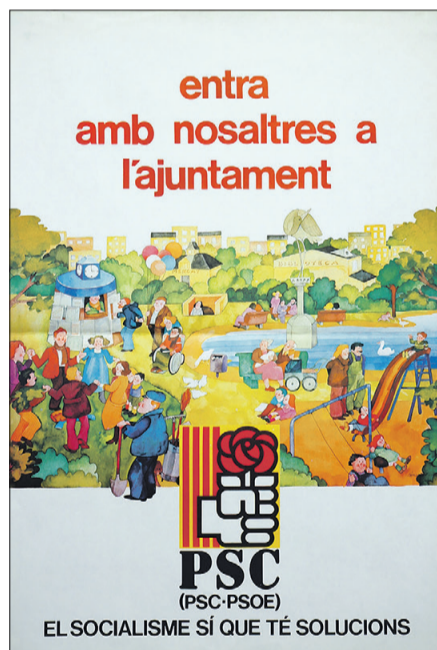
En el decurs del Congrés de la Unitat Socialista, els dies 15 i 16 de juliol de 1978 es fundava el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). S'unificaven el Partit Socialista de Catalunya (Congrés), la Federació Socialista Catalana (PSOE) i el Partit Socialista de Catalunya (Reagrupament).

A Catalunya el PSOE, a diferència d'altres zones d'Espanya, mai havia tingut una forta presència. El socialisme català es va organitzar en estructures paral·leles. A la dècada dels anys 20, com a escissió de la Federació Catalana del PSOE va crear-se la Unió Socialista de Catalunya, principal partit socialista de l'etapa republicana. Després de la guerra, el socialisme català va estructurar-se a partir de la creació del Moviment Socialista de Catalunya, l'any 1945. De la seva extinció a finals dels anys 60 sorgeixen el Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, del qual en sorgiria el PSC (Reagrupament); i Convergència Socialista de Catalunya.

L'any 1974, la nova direcció del PSOE havia permès reorganitzar la Federació Socialista Catalana, que arribà a l'any 1976 amb possibilitats de competir també per a la representació de l'espai socialista. La unitat dels i les socialistes catalans era necessària. Així, el 4 d'abril de 1977, ja convocades les primeres eleccions democràtiques per al mes de juny, es signà el Pacte d'Abril entre el PSC (Congrés) i la Federació Socialista Catalana del PSOE per presentar una candidatura conjunta a Catalunya. La candidatura "Socialistes de Catalunya" va guanyar clarament les eleccions per davant del PSUC i del Pacte Democràtic de Catalunya, candidatura a la qual es va integrar el PSC (Reagrupament). La victòria va obrir el camí a la unitat, que culminà l'estiu de 1978 amb la creació del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Cartell del Congrés d'Unitat del PSC

Cartell Electoral primeres Eleccions Municipals en democràcia. 1979

Cartell Eleccions al Parlament. 1980

Congrés Extraordinari Europa. 1989

Octaveta L'esquerra-La dreta

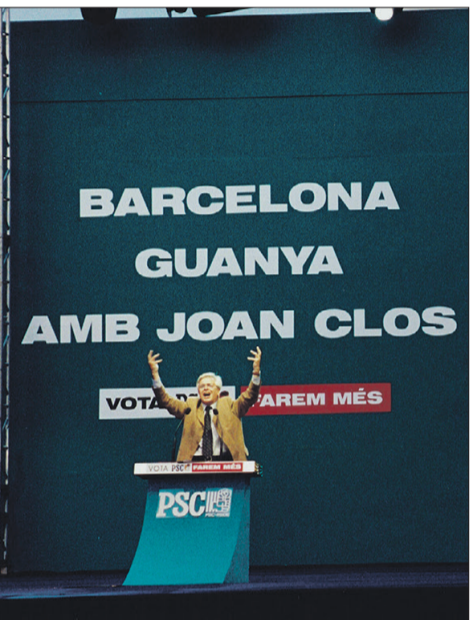

Cartell de la campanya socialista pel sí al referèndum per aprovar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya

1987. Acte de campanya de les Eleccions Municipals a Barcelona. ©Colita

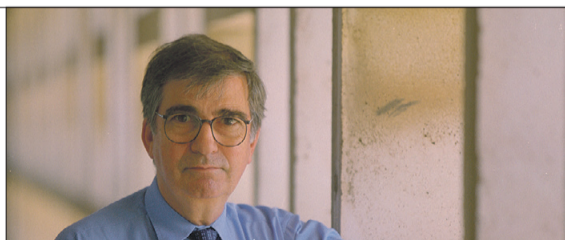
Felipe González i Narcís Serra a l'acte central de campanya de les Eleccions Generals 1996

de campanya de les Eleccions Municipals de Nou Barris, Barcelona

de campanya. Eleccions Generals 2004

Joan Reventós
Ernest Lluch
Josep Borrell
Raimon Obiols

2000. Per primera vegada es presenta al senat una candidatura unitària d'esquerrres catalana, l'**Entesa Catalana de Progrés**, que formen PSC, ERC, ICV i EUiA. 16-18 abril. **9è Congrés del PSC.** President: Pasqual Maragall. Primer secretari: José Montilla. 21 novembre: **ETA assassina Ernest Lluch** a Barcelona.

2001. Juliol, s'aprova el **Pla per la Igualtat del PSC**, compromís per tal de donar un enfoc de gènere a les polítiques del partit.

2003. 16 novembre. **Eleccions al Parlament de Catalunya.** El PSC, encapçalat per en Pasqual Maragall, torna a guanyar i obté 1.031.454 vots i 42 escons. Tot i que l'Artur Mas obté quatre escons més, en **Pasqual Maragall és investit president de la Generalitat** amb el suport d'ERC i ICV-EUiA.

2004. 13 gener, **decés de Joan Reventós**, fundador del PSC. 14 de març: El PSOE torna a guanyar les **Eleccions Generals** a Espanya i **José Luis Rodríguez Zapatero és nomenat President del Govern.** Carme Chacón serà vicepresidenta del Congrés i després ministra, i José Montilla es fa càrrec de la cartera d'Indústria, Turisme i Comerç. 13 juny. **Eleccions europees.** PSC guanya a Catalunya amb 907.121 vots i els eurodiputats Josep Borrell, Raimon Obiols i Maria Badia. **Josep Borrell és elegit president del Parlament europeu.** 23-25 juliol. **10è Congrés del PSC.** President: Pasqual Maragall. Primer secretari: José Montilla.

2005. 20 febrer: **Referèndum sobre la Constitució Europea.** Amb una participació del 42%, la Constitució europea és ratificada amb els vots afirmatius del 77% a Espanya i el 65% a Catalunya. 30 juny: el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero compleix el seu compromís electoral i aprova la **Llei que permet el matrimoni entre persones del mateix sexe.**

2006. 18 juny: **Referèndum estatutari.** La participació és del 48,85% i **el Sí guanya amb el 73,24% dels vots.** 1 novembre. **Eleccions al Parlament de Catalunya.** El PSC obté 796.173 vots i 37 diputats. **José Montilla és investit president de la Generalitat**

Pacte del Tinell "Per un Govern Catalanista i de Progrés". 2003

El llegat dels i de les socialistes catalans

Les i els socialistes catalans han participat activament en la construcció dels pobles, viles i ciutats i de Catalunya. També a l'hora d'aconseguir grans conquestes socials a Espanya i a Europa. Han transformat els nostres municipis de la mà de governs progressistes als ajuntaments. I han construït hospitals, escoles i comissaries, contractat metges, mestres, mossos i bombers governant a la Generalitat. Han fet de pobles, viles i ciutats grises, municipis moderns i eficients, amb barris cohesionats i millors equipaments (una de les mesures destacades del tripartit d'en Pasqual Maragall va ser la Llei de Barris de l'any 2004).

La primera dècada del segle XXI es va caracteritzar per una sèrie de conquestes socials per a tota Espanya a càrrec dels governs socialistes de José Luis Rodríguez Zapatero. Amb Lleis com la de la violència de gènere (2004), el matrimoni igualitari (2005), el divorci exprés (2005), de la dependència (2006), o de la Igualtat (2007).

Destacats polítics catalans van formar part dels diferents governs socialistes d'àmbit estatal. En època de Felipe González hi va haver fins a 5 ministres socialistes catalans: Josep Borrell (ministre d'Obres Públiques i Transports, de març de 1991 a maig de 1996); Jordi Solé Tura (ministre de Cultura, de desembre de 1991 a juliol de 1993); Joan Majó (ministre d'Indústria i Energia, d'abril de 1985 a juliol de 1986); Ernest Lluch, qui va posar les bases de la universalització de l'atenció sanitària (ministre de Sanitat i Consum, de desembre de 1982 a juliol de 1986); i Narcís Serra (ministre de Defensa de 1982 a 1991, i vicepresident del Govern de març de 1991 a juliol de 1995), qui va tenir el difícil paper de modificar la política del partit socialista en relació a l'OTAN.

Acte "Els alcaldes i alcaldesses del sí". Campanya del referèndum de l'Estatut. 2006

CRONOLOGIA

amb el suport d'ERC i ICV-EUiA. 14 desembre: s'aprova la **Llei de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les persones en situació de Dependència**.

2007. 22 març. S'aprova la **Llei per a la igualtat efectiva de dones i homes**. 27 maig. **Eleccions municipals**. PSC presenta 777 llistes, obté 924.275 vots (1r. partit català) i **2.570 regidors**, i guanya a **276 alcaldies**.

2008. 9 març. **Eleccions generals**. El PSC, amb la llista encapçalada per la Carme Chacón, obté **25 diputats i diputades, més del 45% dels vots que corresponen a més de 1.600.000 vots i que sumen més escons que la resta de partits. El PSC obté, a més, 8 senadors i senadores** dins la candidatura conjunta d'Entesa. 18-20 juliol. José Luis Rodríguez Zapatero torna a guanyar i al seu govern **per primera vegada una dona ocuparà a la carter de Defensa: Carme Chacón**. 8-20 juliol: el **11è Congrés del PSC** aprova les **eleccions primàries** com a mètode per elegir el candidat o candidata socialista a la presidència de la Generalitat. Designa president l'Isidre Molas i primer secretari en José Montilla.

2011. 20 novembre. En les **eleccions generals, el PSC perd per primer cop a Catalunya i obté 922.547 vots i 14 diputats** (CiU obté 93.144 vots i 2 escons més). El PSOE perd a tota Espanya. 16-18 desembre: **12è Congrés del PSC**. Pere Navarro és escollit primer secretari.

2013. 6 juliol. El Consell Territorial del PSOE aprova la **Declaració de Granada** que recull les bases per la reforma del model territorial espanyol: reconeixement de las singularitats, un nou finançament, reforma del Senat i reforma de la Constitució en sentit federal.

2014. 13 juliol. Després de la dimissió de Pere Navarro com a primer secretari, el **PSC celebra primàries** per renovar el càrrec: **Miquel Iceta**, l'únic aspirant que aconsegueix els avals per presentar-se, obté el suport del 85% dels votants. **El PSOE també fa primàries** el mateix dia, que guanya **Pedro Sánchez** (48,7%). 19 juliol: el **Congrés Extraordinari del PSC** acorda implantar la **Declaració de Béns dels càrrecs orgànics i institucionals** i referma així el seu compromís amb la transparència. 10 desembre. Miquel Iceta pronuncia la conferència **"Catalunya 2015: el canvi que necessitem"**, on destaca els quatre eixos de l'acció política del PSC: reactivació econòmica, protecció de l'Estat del Benestar, regeneració política i un nou acord amb l'Estat.

2015. 7 febrer. **"Crida dels socialistes de Catalunya. Lluitem per la igualtat a la Catalunya del segle XXI"**, una crida a la mobilització per enfortir el projecte polític del socialisme democràtic, catalanista i federalista.

2016. 12 març: **Josep Maria Álvarez és elegit secretari general d'UGT**. 15 octubre. **Miquel Iceta guanya les primàries** per ser escollit primer secretari amb el 54,54% dels vots front Núria Parlón. 4-6 novembre: **13è Congrés del PSC**. Miquel Iceta és ratificat com a primer secretari.

2017. 13 juliol. En una reunió conjunta de les comissions executives del PSC i del PSOE a la seu del PSC s'aprova la **Declaració de Barcelona. Pel catalanisme i l'Espanya federal**. 1 octubre. Se celebra la consulta sobre la independència de Catalunya convocada pel Govern de la Generalitat i prohibida pel Tribunal Constitucional. 21 desembre: amb l'autonomia suspesa en aplicació de l'article 155 de la Constitució, se celebren **Eleccions al Parlament de Catalunya**. El PSC, encapçalat per en Miquel Iceta, és la quarta força política, darrere de Ciutadans, Junts per Catalunya i ERC amb **606.669 vots i 17 diputats/des**. La participació obté cotes rècord, més del 79%.

2018. 22 de gener: El PSC tanca la històrica seu del carrer Nicaragua i es trasllada al nou **Casal Socialista Joan Reventós**, ubicat al 191 del carrer Pallars de Barcelona

Preses de possessió de la VIII Legislatura. 2006

Amb en José Luis Rodríguez Zapatero van ser quatre els ministres catalans socialistes: José Montilla (ministre d'Indústria, Turisme i Comerç, d'abril de 2004 a setembre de 2006), Joan Clos (ministre d'Indústria, Turisme i Comerç, des de setembre de 2006 a abril de 2008), Celestino Corbacho (ministre de Treball i Immigració, d'abril de 2008 a octubre de 2010) i Carme Chacón (ministra d'Habitatge, de juliol de 2007 a abril de 2008, i ministra de Defensa d'abril de 2008 a desembre de 2011), el paper de la qual va ser determinant en importants lleis per ampliar els drets civils i socials, o l'Estatut de l'any 2006. També va posar en marxa la Renda Bàsica d'Emancipació, que va servir per ajudar més de 300.000 joves de tota Espanya a accedir a un lloguer. I durant la seva etapa com a ministra de Defensa, la primera, va impulsar la modernització de les Forces Armades, les condicions professionals dels seus membres i les mesures per facilitar la incorporació de la dona.

Amb la històrica victòria l'octubre de 1982 del PSOE de Felipe González, Espanya va implantar plenament l'Estat del Benestar. També la lluita contra ETA va començar a ser visiblement eficaç. I a nivell exterior els governs de Felipe van culminar l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea el juny de 1985. La revisió de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya l'any 2006 arriba amb Zapatero i, després de gairebé una dècada d'escassa sintonia inicial, i d'enfrontament obert a partir de 2011, entre els governs central i català, arriba la declaració d'independència del Parlament de Catalunya de fa uns mesos. Avui el secretari general del PSOE, Pedro Sánchez Castejón, treballa amb el primer secretari dels socialistes catalans, Miquel Iceta, per trobar sortides i solucions al conflicte català.

Un català que, com a llengua, és reconeguda a les institucions de la Unió Europea gràcies als socialistes. Els avenços més rellevants en el reconeixement de la llengua catalana a Europa s'han aconseguit especialment quan hi ha hagut governs i dirigents socialistes tant a les institucions europees com al govern de l'Estat. Així, va ser gràcies a l'eurodiputat socialista Alexandre Cirici i Pellicer (any 1979) que es va dur a terme la primera gran iniciativa en defensa de la llengua catalana, que va obtenir el suport d'una institució europea i un reconeixement internacional. A partir d'aquell moment, van desenvolupar-se nombroses iniciatives i propostes com la d'en Xavier Rubert De Ventós l'any 1988 impulsant la llengua catalana a la Comunitat Europea (l'any 1991 va ser el primer eurodiputat a usar la llengua catalana al Parlament Europeu); l'any 2005

Ciutadania socialista mobilitzada: manifestació contra la guerra d'Iraq (2003) i manifestació contra les retallades de la Generalitat (2012)

Carme Chacón, ministra de Defensa. ©mde.es

quan Miguel Ángel Moratinos, ministre d'Afers Exteriors i el president del Consell de la Unió Europea, Jack Straw, firmen l'acord per utilitzar les llengües cooficials espanyoles a les institucions europees; o el mes d'abril d'aquell mateix any, quan Maria Badia esmena l'informe sobre estratègia d'informació i comunicació de la Unió Europea d'un diputat del Partit Popular per tal que la web del Parlament Europeu tingui els continguts amb totes les llengües oficials de la Unió i en les que siguin oficials als Estats Membres.

Podríem escriure pàgines i pàgines de fites i personalitats socialistes destacades i no acabariem. De la història més recent dels socialistes catalans hem de parlar de persones com en Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona (1982-1997), artífex dels Jocs Olímpics (1992); i president de la Generalitat durant el primer tripartit (rubricat al Pacte del Tinell amb ERC i ICV-EUiA, 2003). Un "tripartit" que va tenir una vida molt agitada, marcada pel procés d'elaboració del nou Estatut i sotmès a diverses crisis de govern i polèmiques que van amagar la seva gestió diària.

També d'en José Montilla, alcalde de Cornellà de Llobregat (1985-2004), president de la Diputació de Barcelona (2003-2004), ministre d'Indústria, Turisme i Comerç (2004-2006), i president de la Generalitat (2006-2010), amb un segon tripartit i aconseguint avenços en finançament, rodalies, Mossos, Llei d'Educació o el pacte per l'ocupació juvenil.

I acabem amb l'actual primer secretari del PSC, Miquel Iceta Llorens, que ha estat regidor de l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat (1987-1991), director del Departament d'Anàlisi del Gabinet de la Presidència del Govern (1991-1995), diputat del PSOE per Barcelona (1996), i actualment, diputat i president del Grupo Parlamentari Socialista al Parlament (2014-actual). També ha estat membre de la ponència per a la reforma de l'actual Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Miquel Iceta, en una acte electoral. 2017

Acte de comiat de la històrica seu del c. Nicaragua. 2018

El PSC celebra aquest estiu els seus 40 anys. I l'estiu de l'any vinent se celebraran unes noves eleccions municipals. En aquest especial hem volgut destacar una de les millors pàgines de la història del municipalisme, de la mà d'en Pasqual Maragall, qui va fer de la Barcelona Olímpica la ciutat on tothom es volia emmirallar. Barcelona com a principi i final. En ple debat sobre qui pot ser el seu nou alcalde, hem entrevistat una de les veus autoritzades del socialisme català, en Jordi Hereu. Hereu destaca la trajectòria d'en Jaume Collboni, com al principal aval per aconseguir l'alcaldia.

“We have a dream”

“Per procedència, per cultura sindical, per trajectòria... en Jaume Collboni és la persona cridada a construir un nou consens per a Barcelona. Necessitem vestir un gran acord per a Barcelona, ciutat on cal buscar nous acords per trobar noves solucions”.

Comencem pel final. Així va finalitzar l'entrevista a en Jordi Hereu, una de les veus autoritzades del socialisme català per parlar de la ciutat de la qual en va ser alcalde. Amb ell vam recordar l'època de la Barcelona Olímpica, de la Barcelona de després amb en Joan Clos, i de la seva Barcelona, molt diferents a la Barcelona

“Necessitem vestir un gran acord per a Barcelona”

d'avui, la qual, en la seva opinió, **“necessita tornar a ser el que havia estat no fa tants anys. Una Barcelona menys retòrica i més reformista. Cal recuperar Ciutat Vella, afrontar amb garanties la nova economia col·laborativa, avançar en el treball de la societat intercultural, aconseguir grans acords en la lluita contra l'especulació en matèria d'habitatge. Cal trobar, en definitiva, noves solucions davant els nous reptes de l'economia global”.**

Hereu va viure la Barcelona maragallista com a ciutadà. Treballava al port de Barcelona. Recorda

que **“Els Jocs Olímpics van ser tot un èxit i responien a l'anhel, la il·lusió i la necessitat d'una ciutat amb projecte. Era una il·lusió compartida de tothom, al servei d'un projecte de ciutat”.**

Va ser l'època de l'obertura de Barcelona al mar, de les Rondes, l'anomenat “Carrer Major” de l'Àrea Metropolitana. Era l'inici de la recuperació del Poblenou, l'aparició de nous barris, noves inversions i infraestructures. Barcelona va tornar-se a reconciliar amb el mar, que l'havia donat origen i que durant més d'un segle li havia girat l'esquena.

“Amb un visionari com en Pasqual, Barcelona va passar a ser el projecte de la ciutat. D'uns barcelonins i barcelonines orgullosos de ser protagonistes d'una aventura col·lectiva. Barcelona va esdevenir l'estàndard d'una realitat de tot el municipalisme català” afegeix en Jordi Hereu, amb una barreja de nostàlgia -no gaire perquè en Jordi no és dels que miren enrere per lamentar-se sinó dels que sempre miren endavant- i d'admiració cap a en Pasqual Maragall, a qui defineix com **“un líder que va convidar i va fer partícips a tothom, que va voler construir la nova Barcelona, de revifar l'espurna necessària per a moltes coses que passaven, l'Estat del Benestar que es construïa, la Democràcia que es recuperava, de l'entrada a Europa i a l'OTAN, de les bases de la universalització de l'atenció sanitària de la mà del ministre català socialista Ernest Lluch”.** I s'emociona rememorant el que defineix com **“un big bang crea-**

“Cal buscar nous acords i pactes per trobar noves solucions”

tiu i d'il·lusió resultant de la suma de tot. Era el millor moment de l'Espanya Federal. Es van fer les coses bé i de forma honesta. Hi convivien en harmonia la rumba, la sardana i el flamenc. Vam superar el fatalisme on estàvem instal·lats”.

Hem volgut compartir amb vosaltres i en forma d'homenatge el “I have a dream, jo tinc un somni” d'en Pasqual Maragall durant el míting final del PSC del 6 de maig de 1983 a la plaça Catalunya. Un somni fet realitat amb la culminació de moltes coses i l'inici de moltes altres.

Coincidim també amb en Jordi que avui Barcelona necessita establir les noves bases per a un pacte que ens porti al relleu de la ciutat després d'una època marcada per l'eclosió del mercat financer, de la pèrdua de la sobirania de la política sobre l'economia. **“Avui els barris no són tan homogenis socialment com ho eren a l'interior de cadascun d'ells a la dècada dels anys 90. Avui és més important el contingut social que el continent. S'ha afeblit l'Estat del Benestar, la societat ha envellit i el mercat laboral s'ha complicat. Tenim sobre la taula nous grans reptes que hem d'afrontar amb la mateixa actitud però amb fórmules diferents”**, conclou Hereu.

I nosaltres ho fem recordant també el seu llegat i el d'en Joan Clos. En Clos va assentar les bases de l'economia del coneixement i va gestionar la introducció a Barcelona de l'economia global en un període de creixement. En Jordi Hereu va apostar fermament per la cohesió social

quan la crisi ja trucava a la porta. Hereu era un federal convençut que nedava a contracorrent però que mai s'ha baixat del vaixell socialista del progrés, la igualtat, el creixement i la justícia social. Amb ell Barcelona esdevé seu permanent i capital mundial dels mòbils amb la Mobile World Capital. També va demostrar l'aposta i el compromís de Barcelona per ser un model de ciutat amb iniciatives innovadores per millorar la gestió ciutadana, augmentar l'eficiència i l'ús sostenible de l'energia. Tot, per augmentar el benestar de la ciutadania dins el concepte de les “Smart Cities”, ciutats cada cop més intel·ligents.

En poc menys de dues hores vam recordar dècades de la història d'una ciutat que ha de tornar a ser el mirall on es mira el món.

Estem convençuts que en Jaume Collboni és la millor aposta, perquè la seva aposta és Barcelona.

Redacció Endavant!

LES PIULADES DELS GEGANTS

Enric Adroher, Gironella

Advoco per un estat federal o confederal. Catalunya forma part del conjunt espanyol. La transformació del vell estat franquista centralista i unitari en un conjunt d'estats autonòmics pot permetre la reconciliació de les comunitats històriques i regions, articulant-se fraternalment en un Estat federal i solidari.

Carlos Barral

Extranjero en las puertas, no estás solo, mi apurada tristeza te acompaña.

Juli Busquets

El socialisme, a més d'una forma de pensar, ha de ser una forma de fer política, en la que el rigor ètic i l'austeritat vagin units a una conducta clara, lleial i honesta, contrària al desmesurat afany de càrrecs i poder.

Maria Aurèlia Capmany

Mai no seré prou vella ni prou covarda per no tornar a començar de cap i de nou i amb les mans buides.

Alexandre Cirici:

Estimo la meua terra i el meu temps, i no em canso de voler comprendre'ls.

Ramón Fernández Jurado

La unitat és una gran força i ho és més si està basada en l'honest exercici de la democràcia interna, màxim exponent, davant la classe treballadora de Catalunya, de la que formem part, de la llibertat i la justícia que tots defensem.

Pep Jai

El fer pàtria no és parlar d'història, de les banderes, dels himnes. El fer pàtria és el present i el futur del nostre poble.

Jordi Llimona

Sigues lliure, i si no n'ets, obre't.

Ernest Lluch

El socialisme és portar la màxima llibertat, la màxima igualtat i la màxima fraternitat possibles a les persones que viuen en societat.

Oriol Martorell

La lliure i centenària decisió del poble de Catalunya, des dels diversos camps del catalanisme, és assumir Els segadors com l'himne nacional català.

Marta Mata

El socialisme és una concepció de l'home, membre de la seva comunitat, que forma i el forma com a tal home.

Josep Pallach:

Cal refer la gran empresa de la convivència peninsular. És Catalunya la que haurà d'emprendre aquesta gran feina del present. A tot Espanya hi tenim debats.

Paco Ramos

Hem de defensar els interessos de Catalunya i del socialisme a tot arreu on puguin ser atacats.

Joan Reventós

El socialisme, entre altres coses, és també un sentiment. Sense el sentiment que impulsa les persones, el socialisme no acaba de ser del tot. La seva transcendència descansa en el sentiment que desvetlla.

Jordi Solé Tura

Sempre he entès el socialisme com una passió per la dignitat de la persona, és a dir, per la igualtat i la solidaritat en una societat lliure.

CALENDARI D'ACTIVITATS

Enguany, doncs, celebrem el 40è aniversari del nostre partit i volem reivindicar, amb tot un seguit d'actes i publicacions, el protagonisme dels i les socialistes que, en el transcurs de tots aquests anys, han fet contribucions destacades en la lluita contra les desigualtats, la conquesta de drets i llibertats i la consolidació de la democràcia.

El PSC ha estat i és, sobretot, un gran projecte col·lectiu de les classes populars, té arrels profundes en la nostra societat, i volem que el 40è aniversari del partit serveixi per posar en valor les lluites que hem lliurat, l'experiència adquirida, el gran arrelament social del nostre projecte, i l'enorme diversitat dels seus integrants i suports.

19 de maig, TRET DE SORTIDA de les activitats commemoratives

El Casal Socialista Joan Reventós acull un gran acte que marcarà l'inici de les activitats commemoratives d'aquesta efemèride tan important per al socialisme català. A partir d'un grup impulsor, format per Raimon Obiols, Josep Maria Triginer, Joan Coma, Manuela de Madre, Assumpta Baig, Jordi Font, Ferran Pedret, Esther Niubó, Eva Granados i Arnau Ramírez, s'ha creat un ampli Consell Polític que aplega centenars de companys i companyes que ens han ajudat a fer partit i transformar la societat que serà el nucli d'aquestes activitats, que es faran arreu del territori en els propers mesos amb tota la militància del partit.

Ja es podeu consultar al web socialistes.cat tota l'obra dels governs catalanistes i de progrés de la Generalitat.

7 de Juliol, ACTE CENTRAL del 40è aniversari del PSC

Coincidint amb el mes en què es va fundar el PSC, celebrarem un gran acte polític i una revetlla festiva per celebrar els nostres 40 anys d'història.

Ben aviat tindreu tota la informació de què, qui, com i quan exactament, però no dubteu que serà una gran festa d'estiu a l'alçada d'una celebració d'aniversari ben especial.

I a la tardor...

HOMENATGE a Maria Aurèlia Capmany

En el marc de les activitats del 40è aniversari, i aprofitant que aquest 2018 es commemoren els 100 anys del naixement de Maria Aurèlia Capmany (1918-1991), la Fundació Rafael Campalans i el PSC volen participar en l'Any Maria Aurèlia Capmany amb la celebració d'una taula rodona sobre la seva vessant més política. A l'acte s'utilitzarà material fotogràfic i audiovisual de l'Arxiu històric del socialisme català, i està previst fer una reedició dels principals textos polítics de la Capmany i de les glosses que s'han fet d'ella des de l'espai socialista.

EXPOSICIÓ ITINERANT, 40 anys de socialisme a Catalunya

Una exposició recorrent de manera gràfica i entenedora els 40 anys de vida del PSC, destacant-ne els fets històrics més notoris i les fites més importants assolides des de l'any 1978 fins l'actualitat. Aquesta exposició, però, no deixarà d'incloure una perspectiva històrica del que ha representat el socialisme i la lluita obrera a Catalunya des de principis del segle XIX, entenen el PSC com a continuador i com a eina reivindicativa d'aquells mateixos anhels transformadors i igualitaris. Tampoc obviarà la visió, més enllà d'aquests 40 anys del PSC, d'un futur polític i social que no s'entén sense la participació activa i militant de la socialdemocràcia. Concebuda com a mostra itinerant, l'exposició s'instal·larà també a les diferents federacions i agrupacions del Partit per tal que sigui accessible a tots els militants i simpatitzants del territori català.

LLIBRES DEL 40 ANIVERSARI

Gegants del PSC

"Si he pogut veure-hi més lluny que els altres, només és perquè m'he sentit enfilat sobre les espatlles de gegants", va dir el gran savi Isaac Newton.

La Fundació Rafael Campalans, en el marc del 40è aniversari del PSC, ha editat, coincidint amb la diada de Sant Jordi, Gegants del PSC, primera sèrie que recull els escrits de diversos autors entorn a una quinzena de dones i homes que han estat, són i seran sempre referents emblemàtics del socialisme català. Les seves envergadures s'alcen davant nostre i ens ofereixen unes espatlles amples perquè ens hi puguem enfilat i perquè, des de dalt, puguem albirar l'horitzó i orientar el nostre rumb.

Podeu descarregar-vos gratuïtament la publicació en PDF, epub o movi, i/o demanar-ne la impressió en format llibre per un preu ajustat en aquest enllaç: <https://www.bubok.es/libros/255749/GEGANTS-DEL-PSC>

Àlbum del 40è aniversari del PSC

Està en ple procés d'elaboració l'edició d'un llibre cronològic i fotogràfic dels 40 anys del PSC, del què Ferran Pedret, secretari de Sindicalisme, Moviments Socials i Memòria del PSC, n'és autor. Juntament amb els textos que rememoraran els principals moments polítics i socials que ha viscut Catalunya i el nostre partit en les darreres dècades, la publicació inclourà un capítol inicial, "Venim de lluny" que explicarà el context del naixement de les primeres associacions obreres a Catalunya.

Des de l'Arxiu Històric del PSC i la Fundació Rafael Campalans ja s'està fent una selecció acurada de les imatges que inclourà l'àlbum, una publicació que, a més, servirà per fer una exposició que es preveu itinerant per tot el territori.

Durant les properes setmanes i mesos...

aniran sorgint nous actes i publicacions a l'entorn dels 40 anys del nostre partit. De moment, però, aprofitant aquest número especial de l'Endavant!, hem volgut fer-vos un petit tast del que ja tenim treballat i embatat.

Endavant!

www.endavant.info · Contacte: info@endavant.info
Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Carrer Pallars 191 - 08005 Barcelona
Edició Digital · DL: B-764-987
f Endavant · @_Endavant

Director: Eduard Rivas
Cap de redacció: Kiko de la Torre
Han col·laborat: Núria Díaz, Ivan Garcia, Jordi Hereu, Cristina González, Esther Montes i Ferran Pedret.
Disseny: Dep. de Disseny i Edicions del PSC

Consell de Redacció:
Aroa Arauzo, Meritxell Batet, Laia Bonet, Enric Casas, Carles Cuerva, David Donaire, Bego Floria, Manel Fran, Pol Gibert, Sònia Guerra, Salvador Illa, Mònica Lafuente, Javi López, Joan Francesc Marco, Tomás Morales, Pere Navarro, Esther Niubó, Anna Maria Sendra, Sílvia Paneque.